

Homilija na praznik vseh svetih 2015, župnijska cerkev sv. Marije, Matere Cerkve, Maribor - Pobrežje

Obhajamo praznik vseh svetih. S tem praznikom Cerkev želi naš pogled usmeriti na cilj našega zemeljskega romanja. Življenje smo prejeli kot dar in zato naše življenje nima cilja samo v sebi. »K sebi si nas ustvaril, Gospod«, ugotavlja sv. Avguštin. Bog, od katerega smo življenje prejeli, nas želi pripeljati k sebi, kajti biti v »življenjskem odnosu z njim«, tu je vir naše osebne rasti, pa tudi naša sreča.

Zadnja knjiga Sv. Pisma, Knjiga Razodetja, iz katere smo danes prebrali prvo berilo, nam predstavi nepregledno množico, ki je nihče ne more prešteti, iz vsakega naroda in jezika... Ta množica je zbrana v Novem Jeruzalemu, ki predstavlja večnost. Tu je prostor za vsakega od nas in Cerkev želi, da bi ta Novi Jeruzalem imeli vedno pred seboj.

Vsak od nas se v tem našem življenju giblje med dvema poloma: živeti to življenje samo zase ali živeti za druge. Na eni strani nam vsakdanje življenje ponuja, da poskrbimo najprej zase, da si privoščimo, da uživamo, kolikor se le da. Problem je, da človeka takšno življenje notranje ne nasiti. Če se človek ustavlja samo pri sebi in materialnem, ostaja kljub vsemu kar pridobi, v sebi neizpolnjen in nepotešen.

Tako je današnji praznik Vseh svetih najprej za nas spodbuda, vabilo in priložnost za razmislek o našem lastnem življenju. Ali morda samo iščemo, kako bomo imeli več, ali pa poskušamo izstopiti iz sebe, iz tega začaranega kroga in se podati na pot k bližnjemu.

Šele, ko naredimo korak od sebe, ko poskušamo storiti kaj dobrega za drugega, ko postanemo koristni za drugega, takrat odkrivamo, da je v darovanju in v ljubezni pot, katero nam Jezus danes ponuja tudi v evangeliju. To je pot, ki jo je med nami živel Jezus, Božji Sin in nam jo je zapustil v blagih.

Vsak od nas veliko časa in energij porabi v iskanju materialnih dobrin, vsak od nas želi imeti nek standard za človeka vredno življenje. Problem pa lahko nastane takrat, če to postane naša edina skrb in morda celo naš končni cilj. Če si človek izbere takšno pot in takšen cilj s tem hkrati zapira svoje oči za solidarnost in odprtost do bližnjega.

Svetniki nam v našem iskanju prihajajo naproti s svojim življenjskim zgledom: še posebej lahko danes pomislimo na tiste svetnike, ki so nam bližje: Mater Terezijo, papeža Janeza Pavla II.,... Kaj je bilo pri njih tako izrednega?

Želeli so slediti Kristusu, vsak na svoj način, vsak s svojimi darovi in karizmami. Popolnoma so se podredili volji Boga, jo živeli in izpolnjevali.

Pot svetnikov ni bila posuta samo z rožicami. Obratno, tudi oni so se v življenju srečevali s težavami in preizkušnjami. Toda vztrajali so, niso klonili, izročali so se v Božje roke.

Papež Frančišek na vprašanje: »Kdo so svetniki?«, odgovarja: »Kot prvo: niso se rodili svetniki. Bili so ljudje, kot mi. Živeli so prav takšno življenje, kot ga živimo mi. Razlika je v tem, da, ko so spoznali in doživeli Božjo bližino in njegovo usmiljenje, so na to celostno odgovorili. Dali so se na razpolago Bogu, vsak čisto v svojem poslanstvu v katerem so gledali na Božjega Sina, ki jim kaže pot in jim daje moč...« In nato papež Frančišek zaključuje: »Svetniki so tisti, ki so bili polni Boga in so to bližino širili navzven«.

Svetost torej ni nekaj kar bi bilo samo za izbrane. Mnogi kristjani danes mislijo: »To ni zame!« Zanimivo, da so se prvi kristjani imenovali »sveti«, kar jasno razodeva, da so se zavedli svoje poklicanosti, da bi postali sveti. Mogoče se bojimo svetosti, ker čutimo, da je med našim življenjem in tistim, ki so ga živeli svetniki velik prepad.

Kaj nam je vsem skupno s svetniki? Ravno svetost. Svetost je odločitev za Boga in njegove darove. Pri sv. krstu smo postali Božji otroci, oblekli smo Kristusa in s tem vstopili v občestvo, v veliko družino Božjih otrok. Prejeli smo vabilo, da hodimo po poti svetosti.

Biti svet, pomeni sprejeti ta Božji dar in ga ponižno in preprosto živeti v vsakem trenutku. To nas vodi v ljubezen in v dejanja ljubezni. Seveda pa je ta pot svetosti za vsakega od nas edinstvena in neponovljiva, a je hkrati takšna, da jo lahko vsak od nas more uresničiti. A to pot lahko človek uresničuje samo v ponižnosti in preprostosti. Temelj svetosti je torej ponižnost, morda najtrša krepost. Ponižnost pomeni, da ne postavljam sebe na prvo mesto v življenju, ampak postavim Boga, kateremu zaupam, mu pustim, da postaja vedno bolj on tisti, ki vodi moje življenje.

Po sveti maši bomo odšli na pokopališče in se ustavili ob grobovih naših dragih. Grob ni zadnja postaja našega življenja. Za nas verne pokojni ostajajo med nami, živijo z nami, molijo z nami... Če živimo naše življenje v Bogu in z Bogom, tudi smrt tega odnosa ne more uničiti, ga samo prečisti in poglobi.

Biti vedno usmerjen k cilju, k izpolnitvi našega življenja, k temu nas torej vabi današnji praznik! Pa tudi k temu, da poglobimo zavest, da smo poklicani: »biti s Kristusom«. Tu na zemlji je zaradi nešteti skušnjav in slabosti naš odnos s

Kristusom velikokrat načet ali ga celo kdaj postavljamo pod vprašaj, v večnosti pa bomo »vedno z Gospodom«, kar pomeni Blažena večnost, ker ne bomo z Bogom »samo po odlomkih«, ampak vsak trenutek, vedno.

Zahvalimo se Bogu za zglede svetnikov in svetnic in prosimo, da bi mogli vsak dan stopiti na pot, ki nam jo predstavljajo blagri, to je na pot svetosti, ki tudi nam zagotavlja blaženo večnost! Amen

msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit